

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Entre poc i massa

Novament, els tècnics, els coneixedors, els especialistes en saber de què va, ens desconcerten amb les seves previsions de futur. S'han dividit en dos grups amb posicions contradictòries i com que tots hi entenen molt ens enfonsen en una perplexitat notòria.

D'una banda, hi ha els qui ens anuncien per a l'any 2000, que tenim a tocar, un augment de la població mundial que ens abocarà a dificultats grosses. Ens diuen que, en moltes zones, la meitat dels habitants es concentrarà a les ciutats i això ens ho creiem de seguida, perquè ja en tenim mostres evidents, amb metròpolis monstruoses que van engolint els propis països, amb uns resultats estremidors. Més que no pas la creixença d'unes urbs a la mesura humana, creixen uns barris de pobresa que deprimeixen l'ànim.

La part contrària a aquest punt de vista ens ho presenta al revés: en llocs molt importants del nostre planeta, la demografia tendeix a resultats negatius, la població va de baixa d'una manera alarmant i les conseqüències seran lamentables. Un d'aquests indrets és Europa i com que Catalunya ja hi pertany «oficialment», vet aquí que el pronòstic ens afecta de ple.

Un cop davant d'aquesta perspectiva, ens entra inevitablement la inquietud de prendre partit. Qui té raó? Pel que fa a Catalunya, a mi em passa que em ve a la memòria aquella antiga sentència dels avis: val més pocs i ben avinguts. Ho trobo més confortable que no pas ésser molts i trasbalsats per les barreges.

A més, la història recent augmenta els meus recels. El desig de fer créixer el nombre de ciutadans, com si fóssim animals d'una granja en explotació accelerada, em recorda el propòsit dels dictadors que volien més soldats per als seus exèrcits, amb els resultats que tots coneixem. No els preocupava gens d'arribar a ésser massa, perquè els benpensants que els abonaven deien (sense dissimular el seu cinisme) que les guerres que projectaven restablirien l'equilibri. Els fets els van donar la raó, un viatge per al qual no calien alforges.

Ara, en l'estat actual dels nostres prodigiosos avenços, ja no es tracta tan sols de tropa uniformada, sinó que la població civil, sense distinció de sexes ni d'edats, es veu que ha de fer feix perquè la bomba atòmica pugui tenir tot el lluïment que se n'espera. De debò que si no aclarim a temps la conveniència o no d'ésser pocs o molts, és preferible d'avenir-nos amb la població que ens pertoqui sense forçar les coses, amb unes normes de vida, de seguretat i de cultura que ens permetin d'assolir amb plenitud la dignitat humana.

És interessant de remarcar que la República Popular de la Xina, que té el problema greu d'un excés de població, ha pres mesures oposades a les que adoptaven els dictadors feixistes: estimula amb avantatges econòmics les famílies poc nombroses, i castiga les que s'excedeixen.

Entre un extrem i l'altre hi ha d'haver per força el punt just per a cadascú. En lloc de preocupar-nos per recomptes que no hi arriben o sobrepassen els càlculs dels experts de cada bàndol, hauríem d'afanyar-nos per a aconseguir més qualitat que no pas quantitat de vida.